

statsminister og Landets Finansminister mellem sig indbyrdes oprette et saadant Papir angaaende et Millionlaan og blive enige om, at de opfylde ikke den almindelige Forpligtelse, som paahviler alle, der stifte Haandpantelaan, og som ikke have Stempelbegunstigelse, hvilket ikke foreligger i dette Tilfælde, til at forsyne det paagældende Dokument med Stempel, de besvige Statskassen for det meget betydelige Stempelbeløb, som her skulde have været betalt. Det er selve Landets Justitsminister og Finansminister, der gøre dette! Er det ikke fuldkommen ubegribeligt? Men det er sket.

Det er altsaa 1. Juni, at Alberti tilskriver Finansministeren dette, som ikke med Rette kan betegnes som et Dokument. Skønt det skulde være et Gældsbrev, et Haandpantebrev, vedrørende $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er det i Virkeligheden blot et Slags Privatbrev paa Den sjællandske Bondestands Sparekasses almindelige Brevpapir, underskrevet „Ærbødigst“, uden Vitterlighedsvidner og uden Stempel. Forud er gaaet det, at den 25. Maj har Alberti tilskrevet Statsgældsdirektør Andersen et Brev, hvori han fremsender en Fortegnelse over de Panteobligationer, som han pantsætter, og en Pakke Obligationer. Det er ligeledes skrevet paa det almindelige Brevpapir, hvilket i dette Tilfælde har mindre at sige, idet det er en almindelig Ekspedition. Det er selve Laanstiftelsen, det er Pantebrevet, som skulde have været dokumentoprettet i de for et saadant Dokument passende Former og forsynet med Stempel. Men det Brev, Alberti sender Statsgældsdirektøren den 25. Maj 1908, er paa en anden Maade karakteristisk. Det lyder saaledes: „S. t. Hr. Statsgældsdirektør Andersen, R. af Db., Dbmd.“ Hvorfor der staar: uden Titel — sine titulo —, naar Alberti kalder Statsgældsdirektøren Ridder og Dannebrogsmænd, ved jeg for Resten ikke, men det har mindre at sige. „I Henhold til vor Samtale af i Lørdags fremsender jeg vedlagt en Pakke Obligationer med tilhørende Fortegnelse. Som De vil se, har jeg taget et større Beløb, end vi aftalte.“ Det er det, der er det karakteristiske. Han pantsætter flere Obligationer, end han er forpligtet til. „Dette er for det Tilfælde, at der paa Grund af Relaksationer eller lignende skulde blive Brug for at faa nogle af Obligationerne tilbage, inden Forholdet er afviklet. Jeg tillader mig at se ned til Dem i Morgen for at aftale det videre fornødne. Med Højagtelse. Ærbødigst“

og nogle Kruseduller, der skulle betyde Alberti.

Dette er i høj Grad karakteristisk. Man ser heraf, at man staar overfor en virkelig snedig Person. Naar han skal pantsætte Sparekasseobligationerne, har han ingen Vanskeligheder med Bestyrelsen. Den skriver under paa alt muligt, ogsaa i dette Tilfælde som i saa mange andre Tilfælde. Men han kunde meget let komme i Vanskelighed ved selve Pantedebitorerne. Thi dersom en Gaardmand, som har en Prioritet i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, dør, skal den, der køber hans Ejendom, eller den, der faar den i Arv, lade udstede en Panteobligation, og saa skal den gamle frem til Udslettelse af Pantebogen. Ligeledes skal, hvis en Gaardmand sælger sin Gaard, den, der køber den, udstede en ny Obligation til Sparekassen, og saa skal den gamle frem til Udslettelse. Saa kommer den store Vanskelighed for Alberti, der har pantsat Obligationen, som derfor ligger i Depotet hos Staten, at det kan ske, at han ikke kan skaffe den frem. Saa kommer han i Tanker om at klare sig paa den Maade, at han sender et større Beløb op end det, han er forpligtet til at pantsætte. Saa har han noget at løbe paa, og naar en af Obligationerne saa skal frem til Læsning, gaar han blot op og siger: „Med Højagtelse, ærbødigst“ til Statsgældsdirektør Andersen: „Hør, De har nogle hundrede Tusind Kroner flere i Depositum, end jeg var forpligtet til at pantsætte. Nu har jeg Brug for en Obligation paa 10—15,000 Kr., den er overflødig for Dem, lad mig faa den.“ Saadan har han klaret sig.

Det maa dog have været vedkommende i allerhøjeste Grad paafaldende, at en Mand, der skal levere et Depositum paa over 2 Mill. Kr., er i Besiddelse af den enorme Frejdighed, at han sender en Pakke Obligationer op, som er noget større end den, han er forpligtet til. Det var ikke for at klare sig overfor Sparekassens Bestyrelse, med den havde han ingen Vanskeligheder, for, som det fremgaar af Udskriften vedrørende dette Forhold af Den sjællandske Bondestands Sparekasses Forhandlingsprotokol, skrev Bestyrelsen rask væk under.

I 1908 den 29. Maj fra $9\frac{1}{2}$ til $11\frac{1}{2}$ holdtes der Bestyrelsesmøde i Sparekassens Ejendom, hvor alle var mødte. Det hedder i Protokollen: „I Anledning af, at Finansministeriet har tilsagt Sparekassen et midlertidigt Indlaan paa $1\frac{1}{2}$ Million